

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: M. K.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem v Praze 4, ul. Na Zlatnici č. p. 301/2, PSČ 147 00, proti **žalovanému: Magistrátu města Mostu**, se sídlem v Mostě, ul. Radniční č. p. 1/2, PSČ 434 69, zastoupeného JUDr. Tomášem Kindlem, advokátem AK KINDL & PARTNEŘI advokátní kancelář, s. r. o., se sídlem v Chomutově, ul. Blatenská č. p. 3218/83, PSČ 430 01, **v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,**

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě podal prostřednictvím svého právního zástupce žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného Magistrátu města Mostu, kterou se domáhal, aby soud rozsudkem vyslovil, že *žalovanému se ukládá povinnost vydat rozhodnutí v řízení vedeném pod sp. zn. OSČ-Př/112160/3233/2013/DP, ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.* Současně se žalobce domáhal, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

V žalobě uvedl, že žalovaný Magistrát města Mostu vyhotovil dne 14. 4. 2014 příkaz, č. j. MmM/049880/2014/OSČ-P/DP, sp. zn. OSČ-Př/112160/3233/2013/DP, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb.,

o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů. Proti tomuto příkazu podal žalobce odpor, a to prostřednictvím svého zmocněnce P. K. Podání odporu bylo učiněno dne 5. 5. 2014 e-mailovou zprávou se zaručeným elektronickým podpisem, přičemž dle žalobce podání odporu žalovaný nerozporuje.

Dále žalobce uvedl, že žalovaný vyhotovil dne 14. 10. 2014 písemnost „Výzva k zaplacení nedoplatku“, č. j. MmM/128255/2014/OF/PÚ, sp. zn. SZ-MmM, na základě které by měla žalobci plynout povinnost uhradit pokutu, ačkoliv podal proti příkazu odpor. Jiná písemnost žalobci doručena nebyla. Žalobci tak není zřejmé, z jakého důvodu žalovaný, namísto nařízení ústního jednání a vydání rozhodnutí vyhotovil „Výzvu k zaplacení nedoplatku“. Žalobce je přitom přesvědčen, že žalovaný byl povinen ve lhůtě do 30 dnů, prodloužené o lhůtu 30 dnů z důvodu nutnosti nařídit ústní jednání, vydat rozhodnutí s odkazem na ust. § 71 odst. 3 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalovaný tak ovšem neučinil, a proto má žalobce za to, že žalovaný byl nečinný.

Závěrem žalobce podotkl, že vyčerpal prostředek ochrany proti nečinnosti, který mu poskytuje procesní právní předpis, když podal dne 27. 8. 2014 prostřednictvím svého zmocněnce „Žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti úřadu“ k nadřízenému orgánu žalovaného, tj. ke Krajskému úřadu Ústeckého kraje, s tím, že nadřízený správní orgán se k podané žádosti ke dni podání žaloby nevyjádřil.

Žalovaný k výzvě soudu předložil příslušný spisový materiál spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhl její odmítnutí, když mu není známo, zda žalobce skutečně vyčerpal všechny procesní prostředky ochrany proti jím tvrzené nečinnosti, jelikož nevyčkal rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje o jeho žádosti o opatření proti nečinnosti, popř. navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

K věci žalovaný uvedl, že dne 14. 4. 2015 skutečně vydal příkaz o uložení pokuty ve věci přestupku, a to pod č. j. MmM/049880/2014/OSČ-P/DP, sp. zn. OSČ-Př/112160/3233/2013/DP. Dne 5. 5. 2014 pak žalovaný obdržel elektronické podání opatřené zaručeným elektronickým podpisem, které obsahovalo v příloze odpor proti příkazu a nepodepsanou plnou moc k zastupování žalobce P. K., jakožto jeho zmocněncem, ve správním řízení. V této souvislosti žalovaný podotkl, že tento zmocněnec zastupuje obviněné z přestupků v řadě správních řízení, a proto žalovaný nemá pochybnosti o jeho znalostech o náležitostech podání. Nepodepsaná plná moc ovšem patří mezi standardní postup tohoto zmocněnce při komunikaci se žalovaným. Žalovaný proto výzvami ze dne 14. 5. 2014 a ze dne 5. 6. 2014 vyzval dotyčného zmocněnce k doplnění podpisu na plné moci a výzvy mu zaslal na všechny žalovanému známé jeho elektronické adresy, tj. na: „X“ a „X“, dále na poštovní adresu trvalého pobytu a také na doručovací adresu vedenou v centrálním registru obyvatel. Z důvodu absolutní pasivity ze strany zmocněnce k předložení řádné plné moci, tj. obsahující projev vůle, z které by bylo patrné, že účastník kohosi zmocňuje a případně k čemu, nedošlo. Odpor proti příkazu ze dne 14. 4. 2014 tak byl podán zjevně neoprávněnou osobou a byl tedy neúčinný, a proto příkaz ze dne 14. 4. 2014 nabyl právní moci dne 14. 5. 2014. Závěrem žalovaný uzavřel, že ve správním řízení, které je pravomocně skončeno, nedošlo k průtahům, v důsledku čehož předmětnou žalobu považuje za nedůvodnou a šikanózní.

V následně učiněné replice žalobce uvedl, že popírá, že by obdržel výzvu k odstranění vady podání odporu. Trpělo-li podání odporu vadou, byl žalovaný povinen k jejímu odstranění vyzvat. Zmocněnec žalobce požádal o doručování na e-mailovou adresu, a to: „X“. Na tuto adresu mu však žádná výzva k odstranění vad podání doručena nebyla. Žalovaný nijak neprokázal, že by výzvu k odstranění vady podání na tuto e-mailovou adresu vypravil. Žalobce navrhuje, aby soud provedl dokazování a při dokazování objasnil, zda žalovaný řádně vyzval žalobce k odstranění vady podání doručením výzvy k odstranění vady podání v souladu s ust. § 20 odst. 1 správního řádu na elektronickou doručovací adresu zástupce žalobce dle ust. § 19 odst. 3 správního řádu, tj. na adresu: „X“. I pokud by žalovaný doručil výzvu k odstranění vady podání plné moci zmocněnci žalobce, který by ve vztahu k odstranění vady podání zůstal nečinný, tak žalobce má za to, že žalovaný měl předmětnou výzvu doručit též samotnému žalobci s odkazem na ust. § 37 odst. 3, § 34 odst. 2 správního řádu. Na podporu tohoto názoru pak žalobce zmínil rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2011, č. j. 4 As 27/2011 – 37. Závěrem žalobce podotkl, že rozporuje tvrzení žalovaného o tom, že žalobce nevyčerpal všechny prostředky ochrany před nečinností.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 26. 8. 2015 právní zástupce žalobce setrval na názoru, že žaloba byla podána důvodně, neboť žalovaný je povinen vydat rozhodnutí v rámci předmětného přestupkového řízení. Dále vyjádřil přesvědčení, že dle nálezu Ústavního soudu ze dne 27. 8. 2012, sp. zn. II. ÚS 3042/12, přílohy elektronického podání nemusí být opatřeny elektronickým podpisem, když postačuje jen, aby nosné elektronické podání bylo opatřeno zaručeným elektronickým podpisem. V této souvislosti uvedl, že má za to, že elektronické podání ze dne 5. 5. 2014 bylo uvozeno nějakou krátkou zprávou a k ní byly přiloženy přílohy č. 1 a č. 2. Dále uvedl, že pro daný případ tato skutečnost není podstatná, když podstatné jsou přílohy daného podání v reflexi výše citovaného nálezu Ústavního soudu. Dále uvedl, že trvá na tom, že mělo být doručováno zmocněnci žalobce na jeho emailovou adresu, a to: „X“, na kterou lze doručovat, třebaže se jedná o adresu s diakritikou, a pokud to u žalovaného nelze, tak je to jeho chyba. V této souvislosti uvedl, že pomocí znaleckého posudku lze případně dokázat platnost elektronické adresy. K tomu doplnil, že pokud měl žalovaný problémy s doručením svého podání na výše uvedenou emailovou adresu, tak měl přikročit k elektronickému doručování za pomoci jiné aplikace. V reakci na provedené dokazování pak právní zástupce žalobce podotkl, že výtisk z interní komunikace IT techniků se zaměstnanci žalovaného dle jeho názoru nemá žádnou vypovídací hodnotu, neboť mohl být vytvořen kýmkoliv a kdykoliv. Navíc se jedná o důkazní prostředek vytvořený zaměstnanci žalovaného, což samo o sobě znevěrohodňuje jeho důkazní hodnotu. K dotazu soudu, zda přes poskytnutý referát ze správního spisu, v němž jsou obsaženy dvě výzvy žalovaného k odstranění vad podání ze dne 5. 5. 2014, a to vyhotovené jednak dne 14. 5. 2014 a jednak dne 5. 6. 2014, nadále požaduje, aby soud provedl dokazování, zda žalovaný řádně vyzval žalobce k odstranění vad jeho podání doručením na elektronickou doručovací adresu zmocněnce žalobce, a to „X“, právní zástupce žalobce uvedl, že na tomto důkazním návrhu nadále trvá. Dále právní zástupce žalobce uvedl, že soud by měl zaměřit pozornost na to, v jaké časové posloupnosti bylo přikročeno žalovaný k doručování obou výzev k odstranění vad žalobcova podání ze dne 5. 5. 2014. Vedle toho navrhl, aby soud ve věci provedl dokazování, a to znaleckým posudkem za účelem zjištění, zda elektronická adresa zmocněnce žalobce, a to: „X“ je platnou adresou způsobilou k doručování. Dále uvedl, že trvá na tom, že obě výzvy k odstranění vad žalobcova podání ze dne 5. 5. 2014 nebyly podepsány elektronicky zaručeným podpisem, a proto nemohly vyvolat vůči žalobci nějaké

právní účinky. Skutečnost, že nebyly obě výzvy elektronicky podepsány, vyplývá ze správního spisu, když žádná taková skutečnost ve správním spise není obsažena, přičemž co není ve správním spise, jako by nebylo. Závěrem právní zástupce žalobce uvedl, že nečinnost u žalovaného stále trvá. I kdyby žalovaný v případě nečinnosti před vydáním rozhodnutí soudu ustal, tak žaloba byla podána důvodně, a proto žalobce má v každém případě právo na náhradu nákladů řízení. Výzvu k odstranění vad podání žalobce ze dne 5. 5. 2014 měl žalovaný doručovat na výše uvedenou elektronickou adresu, přičemž tak mohl učinit odkudkoliv v rámci svého úřadu, což dovodil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku, č. j. 6 As 218/2014 - 34. Rovněž trval na tom, že žalobce měl a má právo užívat elektronickou adresu i s diakritikou, takže jím zvolená adresa je platná. Dále uvedl, že aby výzvy k odstranění vad podání žalovaný mohl doručovat poštou, musel by nejprve důsledně postupovat dle správního řádu, což neučinil. Zdůraznil, že žalobce byl v legitimním očekávání, že žalovaný bude jeho zmocněnci doručovat na jím zvolenou adresu, což však žalovaný neučinil. Vedle toho trval na tom, že výzvy žalovaného k odstranění vad žalobcova podání ze dne 5. 5. 2014 nebyly opatřeny elektronickým podpisem. Ze všech těchto důvodů předmětná žaloba není šikanózní. Nato soudu předložil k založení do správního spisu plnou moc ze dne 5. 5. 2014 opatřenou žalobcovým podpisem (neověřeným), kterou zplnomocňuje P. K. k zastupování v předmětném přestupkovém řízení. Tato plná moc byla založena do soudního spisu a nikoliv do správního spisu.

Při témtěž ústním jednání před soudem právní zástupkyně žalovaného navrhla zamítnutí žaloby, když ji považuje za nedůvodnou a šikanózní, a to s ohledem na časovou posloupnost jednotlivých úkonů či událostí ze strany žalobce a žalovaného. K tomu doplnila, že v květnu 2015 byl celý případ postoupen Krajskému úřadu Ústeckého kraje, jakožto nadřízenému správnímu orgánu žalovaného, a ten dosud ve věci nerozhodl. Žalobce tak nevyčkal rozhodnutí od krajského úřadu, a proto žalobu shledává žalovaný předčasnou. Dále uvedla, že emailová adresa, a to „X“, je dle sdělení IT technika neplatná, když na ni žalovanému nešlo doručovat. Pro daný případ je podstatné, že plná moc nebyla opatřena podpisem žalobce, přičemž by se mělo přihlížet i k tomu, že dne 3. 12. 2014 žalobce uhradil pokutu, která byla mu uložena příkazem ze dne 14. 4. 2014. Na podporu tohoto tvrzení soudu předložila k založení do spisu interní komunikaci IT techniků se zaměstnanci žalovaného na 3 stránkách A4 a také výpis zadaných plateb k 25. 8. 2015 evidovaných žalovaným. Tyto listiny se založily do spisu. Dále právní zástupkyně žalovaného uvedla, že kategoricky nesouhlasí s dokazováním ve věci pomocí znaleckého posudku. Tento procesní návrh chápe jako zdržování a zbytečné zvyšování nákladů soudního řízení. Problematiku doručování jednotlivých podání správních orgánů účastníkům řízení výslovně řeší správní řád, přičemž trvá na tom, že v tomto směru žalovaný postupoval v souladu se správním řádem. V daném případě nelze přehlédnout to, že výzva k odstranění vad žalobcova podání ze dne 5. 5. 2014, která byla vyhotovena dne 5. 6. 2014, byla zmocněnci žalobce řádně doručena v listinné podobě, ten však na ni nijak nereagoval. K tomu doplnila, že nadále trvá na tom, že žaloba byla podána předčasně, když žalobce nevyčkal na rozhodnutí krajského úřadu ohledně jeho žádosti o opatření proti nečinnosti žalovaného. Závěrem právní zástupkyně žalovaného vyjádřila přesvědčení, že v předmětném řízení nedošlo k žádným průtahům. Postup žalovaného ve vztahu k žalobci byl správný, když ten žalovanému zaslal nepodepsanou plnou moc a odpor vůči příkazu žalovaného. Žalovaný legitimně vyzval zmocněnce žalobce k odstranění vad jeho podání ze dne 5. 5. 2014, přičemž po neúspěšném pokusu o doručení na emailovou adresu žalobce přistoupil v souladu se správním řádem k doručení výzvy

k odstranění vad prostřednictvím pošty. Daná výzva přitom byla řádně doručena poštou zmocněnci žalobce již v červnu 2014, přičemž ten dosud neodstranil vady svého podání, ačkoliv byl o této potřebě výzvou zpraven.

Při tomtéž ústním jednání pak soud v intencích ust. § 52 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přikročil k dokazování, a to výtiskem z interní komunikace IT techniků se zaměstnanci žalovaného na 3 stránkách A4 a také výpisem zadaných plateb k 25. 8. 2015 evidovaných žalovaným. Naproti tomu soud opět v intencích ust. § 52 s. ř. s. rozhodl o tom, že neprovede dokazování ohledně doručování výzev žalovaného na elektronickou adresu zmocněnce žalobce, a to: „X“, pro nadbytečnost, když tyto skutečnosti jsou zachyceny ve správním spise. Vedle toho soud opět v intencích ust. § 52 s. ř. s. rozhodl o tom, že neprovede dokazování znaleckým posudkem za účelem zjištění, zda elektronická adresa zmocněnce žalobce, a to: „X“ je platnou adresou způsobilou k doručování, když to pro posouzení důvodnosti žaloby nemá relevanci, jak soud rozvede níže.

Žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu ust. § 79 odst. 1 s. ř. s. se lze domáhat po bezvýsledném vyčerpání prostředků k nápravě nečinnosti ve správním řízení, aby v případě nečinnosti správního orgánu soud uložil příslušnému nečinnému správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Žalovaným je podle odst. 2 téhož ustanovení ten správní orgán, jenž má podle žalobního tvrzení povinnost rozhodnutí vydat. Podle ust. § 81 odst. 1 s. ř. s. soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.

Z právě uvedeného vyplývá, že v tomto řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé dílu druhého s. ř. s. se nelze domáhat uložení povinnosti vydat jakékoliv rozhodnutí či osvědčení, nýbrž jen těch rozhodnutí a osvědčení, která lze považovat za správní akty jako výsledky činnosti správních orgánů při výkonu veřejné správy. Zcela základním předpokladem pro uložení povinnosti správního orgánu vydat rozhodnutí či osvědčení je tedy skutečnost, že správní orgán je nečinný při vydání takových rozhodnutí nebo osvědčení ve smyslu ust. § 65 a násl. s. ř. s. Tj. musí se jednat o materiální správní akt, kterým se zakládá, mění či závazným způsobem určuje veřejné subjektivní právo či povinnost, popř. jiným způsobem se zasahuje do právní sféry účastníka správního řízení. Dále je třeba mít na paměti, že v řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu je soud oprávněn zkoumat pouze to, zda v příslušné věci samé došlo ve stanovené lhůtě k vydání rozhodnutí nebo jestli vůbec takové rozhodnutí mělo být na žádost žalobce vydáno. To jinými slovy znamená, že soud není oprávněn posuzovat formální náležitosti již vydaných rozhodnutí a rovněž je vyloučeno, aby soud posuzoval, zda-li měl správní orgán svým rozhodnutím či osvědčením žalobci vyhovět.

V této souvislosti soud podotýká, že v daném případě neshledal, že by žalobce nebyl aktivně legitimován k podání žaloby, a to s ohledem na skutkové a právní okolnosti případu. Rovněž tak soud neshledal naplnění podmínek, aby soud předmětnou žalobu z jiných důvodů odmítl, popř. řízení o ní zastavil. V daném případě žalobce bezvýsledně vyčerpал prostředek ochrany proti nečinnosti, neboť dne 27. 8. 2014 podal „Žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti úřadu“ ke Krajskému úřadu Ústeckého kraje, jak prokazatelně vyplývá ze správního spisu, přičemž uplatněným prostředkem ochrany proti nečinnosti se dosud nedomohl nápravy. Podmínka bezvýsledného vyčerpání prostředku ochrany proti nečinnosti správního orgánu pro přípustnost nečinnostní žaloby přitom není vázána až na rozhodnutí

nadřízeného správního orgánu o uplatněním prostředku ochrany, jak dovozoval žalovaný, nýbrž pouze na bezvýsledné uplatnění prostředku ochrany u nadřízeného správního orgánu.

Na tomto místě soud předesílá, že po vyhodnocení skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, když u žalovaného neshledal nepřípustnou nečinnost.

Při vyhodnocení žaloby soud zohledňoval judikatorní závěry Nejvyššího správního soudu obsažené např. v jeho rozsudku ze dne 23. 9. 2009, č. j. 9 As 90/2008 – 70, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 2041/2010 a také na www.nssoud.cz, na nějž pak bylo navázáno dalšími rozsudky Nejvyššího správního soudu, a to např. ze dne 23. 3. 2012, č. j. 4 Ads 5/2012 – 13, který je dostupný na www.nssoud.cz. V prvně citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009 bylo přitom vysloveno, že *podání učiněné prostřednictvím veřejné datové sítě – internetu – bez zaručeného elektronického podpisu podle ust. § 37 odst. 4 správního řádu je úkonem způsobilým vyvolat právní účinky jen za podmínky jeho následného doplnění (do 5 dnů) některou z kvalifikovaných forem podání, tj. písemně, ústně do protokolu nebo elektronicky se zaručeným elektronickým podpisem, aniž by přitom bylo nutné k takovému doplnění podatele vyzývat*.

V daném případě bylo pro posouzení (ne)důvodnosti žaloby klíčové zjištění soudu prokazatelně vyplývající ze správního spisu, a to že poté, co dne 14. 4. 2014 byl vydán žalovaným Magistrátem města Mostu příkaz pod č. j. MmM/049880/2014/OSČ-P/DP, sp. zn. OSČ-Př/112160/3233/2013/DP, a který byl žalobci doručen dne 28. 4. 2014, tak dne 5. 5. 2014 bylo žalovanému Magistrátu města Mostu doručeno elektronickou cestou podání z téhož dne, které bylo podáno P. K., jakožto zmocněncem žalobce, vůči výše specifikovanému příkazu ze dne 14. 4. 2014. Dotyčné e-mailové podání bez žádné průvodní zprávy, třebaže právní zástupce žalobce při ústním jednání před soudem začal tvrdit opak, ovšem bez jakéhokoliv podložení nějakým důkazním prostředkem, bylo opatřeno zaručeným elektronickým podpisem, ovšem jeho dvě přílohy, obsahující jednak písemnost ze dne 5. 5. 2014 nazvanou „Podání odporu“ a jednak písemnost z téhož dne nazvanou „Plná moc“, již nebyly opatřeny zaručeným elektronickým podpisem a ani v jejich vlastním obsahu případně nebyly připojeny vlastnoruční podpisy žalobce či jeho zmocněnce.

Z právě uvedeného plyne, že samotný žalobcův odpor ze dne 5. 5. 2014 podaný jako příloha e-mailu, v němž absentovala jakákoliv průvodní zpráva, jeho zmocněncem vůči dotyčnému příkazu ze dne 14. 4. 2014 elektronickou cestou přitom v žádné své části neobsahovalo zaručený elektronický podpis a ani jeho obsah případně neobsahoval vlastnoruční podpis jeho zmocněnce. Takovéto učinění podání odporu pomocí jiných technických prostředků, než které jsou předvídaný v ust. § 37 odst. 4 věta první správního řádu, bez použití uznávaného elektronického podpisu, právní úprava sice připouští, nicméně vyžaduje, jak výslovně plyne z ust. § 37 odst. 4 věta druhá správního řádu, aby v pětidenní lhůtě byl takto podaný odpor potvrzen zákonem stanoveným způsobem; v opačném případě se k němu nepřihlíží. Ze strany žalobce, čili jím samým ani jeho zmocněncem, však odpor ze dne 5. 5. 2014 ve stanovené pětidenní lhůtě, která skončila v pondělí dne 12. 5. 2014, jakožto nejbližší následující pracovní den po sobotě 10. 5. 2014, nebyl potvrzen písemně, ústně do protokolu či elektronicky se zaručeným elektronickým podpisem, jak správní řád vyžaduje v ust. § 37 odst. 4 věta druhá. Na základě této skutečnosti pak žalovaný Magistrát města Mostu dospěl k závěru, že jeho příkaz ze dne 14. 4. 2014, který byl žalobci doručen dne 28. 4. 2014, nebyl napaden odporem, a proto marně uplynula 15 denní lhůta k podání odporu v úterý dne

13. 5. 2014 a přikročil k vyznačení doložky právní moci na daném rozhodnutí s tím, že příkaz nabyt právní moci dne 14. 5. 2014.

V daném případě je sice pravdou, že žalovaný Magistrát města Mostu přikročil k vydání opakovaných výzev k doplnění žalobceva elektronického podání ze dne 5. 5. 2014, a to jednak ze dne 14. 5. 2014 a ze dne 5. 6. 2014, jimiž výslovně vyzýval P. K., jakožto zmocněnce žalobce, k doplnění podpisů v elektronické podobě či písemné podobě na písemnosti ze dne 5. 5. 2014 nazvané „Podání odporu“ a jednak na písemnosti z téhož dne nazvané „Plná moc“. Nicméně tento procesní krok žalovaného soud hodnotí jako nadbytečný úkon s ohledem na judikatorní závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 9 As 90/2008 – 70, jak byly předestřeny shora, neboť v daném případě podaný odpor prostřednictvím veřejné datové sítě bez zaručeného elektronického podpisu podle ust. § 37 odst. 4 správního řádu by byl úkonem způsobilým vyvolat právní účinky jedině za podmínky jeho následného doplnění do 5 dnů některou z kvalifikovaných forem podání, tj. písemně, ústně do protokolu nebo elektronicky se zaručeným elektronickým podpisem, aniž by přitom bylo nutné k takovému doplnění podatele vyzývat, což žalobce ani jeho zmocněnec neučinil, jak soud konstatoval již výše.

Z tohoto důvodu nemají jakoukoliv relevanci námitky žalobce, že výzva k odstranění vad podání ze dne 5. 5. 2014 mu resp. jeho zmocněnci doručena nebyla na jím požadovanou e-mailovou adresu, a to: „X“, popřípadě, že výzva k odstranění vad podání ze dne 5. 5. 2014 byla doručována toliko zmocněnci žalobce a nikoliv i samotnému žalobci, a proto se těmito námitkami soud nezabýval. Pro úplnost soud považuje za potřebné toliko zmínit, že žalovaný výzvu k odstranění vad podání ze dne 5. 5. 2014, kterou vyhotovil dne 14. 5. 2014, nejprve doručoval na elektronickou adresu zmocněnce žalobce, z níž obdržel podání ze dne 5. 5. 2014, tj. na elektronickou adresu: „X“, ovšem jelikož od zmocněnce žalobce neobdržel žádnou odezvu přikročil dne 5. 6. 2014 k vydání opětovné výzvy k odstranění vad podání ze dne 5. 5. 2014, kterou se pokusil doručovat na jinou mu známou elektronickou adresu zmocněnce žalobce, a to: „X“, a vedle toho na poštovní adresu trvalého pobytu zmocněnce žalobce, tj. na: „X“, a také na doručovací adresu vedenou v centrálním registru obyvatel, tj. na: „X“, kde se podařilo dne 17. 6. 2014 výzvu řádně doručit vhozením do domovní schránky zmocněnce žalobce. Zmocněnec žalobce tak s úspěchem nemůže namítat zkrácení práv v tom směru, že mu nebyla doručena výzva žalovaného k odstranění vad jeho podání ze dne 5. 5. 2014. Námitky žalobce v tomto směru soud vyhodnotil jako účelové, vedené zjevnou snahou žalobce vyvinut se z přestupkového jednání, kterým byl uznán vinným výše citovaným příkazem ze dne 14. 4. 2014, když obdobné námitky soud zaznamenal u jiných účastníků řízení, kteří byli přestupkově projednáváni a ve správním řízení či soudním řízení byli zastoupeni P. K., popř. Ing. M. J. nebo Mgr. J. T. (k tomu srov. např. žalobu vedenou u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 78 A 26/2014).

Skutečností tak zůstává, že právní úprava připouští podání opravného prostředku prostou elektronickou cestou, tj. obyčejným e-mailem, nicméně vyžaduje, aby v pětidenní lhůtě bylo takto podané odvolání potvrzeno zákonem stanoveným způsobem; v opačném případě se k němu nepřihlíží. Za daných okolností tak žalovanému nezbylo nic než k podání ze dne 5. 5. 2014 obsahující v příloze mj. odpor bez zaručeného elektronického podpisu nepřihlížet, neboť nebylo ve stanovené lhůtě zákonem stanoveným způsobem potvrzeno. Žalovaný nebyl povinen vyzývat zmocněnce žalobce, jakožto podatele, k tomu, aby ve lhůtě pěti dnů provedl potvrzení svého podání zákonem stanoveným způsobem. Bylo na žalobci

nebo jeho zmocněnci, zda bude v uplatňování svých práv aktivní. Je nutné trvat na tom, aby úkon, kterým se pokračuje v přestupkovém řízení po podaném odporu vůči příkazu, byl učiněn zákonem stanoveným způsobem. Zvolenému zmocněnci žalobce vyplývala povinnost doplnit či potvrdit své podání učiněné elektronickou formou bez zaručeného elektronického podpisu přímo ze zákona, a to z ust. § 37 odst. 4 správního řádu, a proto nebylo povinností správního orgánu vyzývat ho k doplnění či potvrzení jeho podání. Přesto jej žalovaný v průběhu řízení řádně a nad rámec svých zákonných povinností vyzval k doplnění podání ze dne 5. 5. 2014 a žalobce prostřednictvím svého zmocněnce zůstal v řízení naprosto pasivní, v důsledku čehož příkaz ze dne 14. 4. 2014 nabyt dne 14. 5. 2014 právní moci, čímž řízení ve věci přestupku vedené pod sp. zn. OSČ-Př/112160/3233/2013/DP bylo pravomocně skončeno a vznikla překážka věci rozhodnuté bránící žalovanému ve věci opětovně rozhodnout.

Na tomto místě soud poznamenává, že jsou mu pochopitelně známy závěry obsažené v nálezu Ústavního soudu ze dne 27. 8. 2012, sp. zn. II. ÚS 3042/12. Nicméně soud je toho názoru, že tyto závěry na daný případ nelze vztáhnout za situace, kdy účastník ve správním řízení účelově jedná tak, že toto jednání nemá jiné objektivní vysvětlení než obstrukci či nevhodné procesní taktizování. Již Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích ze dne 25. 9. 2007, č. j. 2 Afs 52/2007 – 50, a ze dne 18. 8. 2005, č. j. 2 Afs 202/2004 – 43, které jsou dostupné na www.nssoud.cz, dovodil, že účelové jednání, jež nemá jiné objektivní vysvětlení než obstrukci či nevhodné procesní taktizování nepoživá soudní ochrany. V daném případě soud nepochyboval, že jediným důvodem žalobcova podání ze dne 5. 5. 2014 v jím zvolené formě tak, jak byla popsána shora, byla snaha o vytvoření procesně nepřehledné situace a prostoru pro následné uplatňování námitek procesních pochybení s konečným cílem protáhnout řízení do uplynutí lhůty pro projednání přestupku. Nelze totiž přehlédnout, že ačkoliv žalovaný v průběhu řízení řádně a nad rámec svých zákonných povinností žalobce vyzval k doplnění podání ze dne 5. 5. 2014, tak žalobce prostřednictvím svého zmocněnce zůstal ve správním řízení naprosto pasivní.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti soud proto uzavírá, že u žalovaného neshledal nepřípustnou nečinnost ve smyslu ust. § 79 odst. 1 s. ř. s. Proto s ohledem na shora uvedené skutečnosti předmětné žalobě nevyhověl a žalobu podle ust. § 81 odst. 3 s. ř. s. ve výroku ad I. rozsudku zamítl.

Výrok ad II. rozsudku o náhradě nákladů řízení má pak oporu v ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, který sice měl ve věci úspěch, náhradu nákladů řízení nepožadoval, přičemž mu ani žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 26. srpna 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová